

EL RISC D'UNA VERITABLE FE

JOHN HENRY NEWMAN

Diu la Carta als Hebreus: «El just viurà de la fe».

La fe és l'acompliment d'allò que hom espera;
és l'evidència,
la prova de les realitats invisibles.

Creure és essencialment fer-se present a un mateix el que roman invisible.

És comprometre's recolzant-se en una simple esperança,
com si hom hagués rebut realment la possessió.

És viure l'aventura, és jugar-se el propi benestar, la pròpia felicitat,
o tots els altres béns presents,
per la simple sort futura.

És per això que sant Pau diu expressament en una carta:
«Si és per aquesta vida
que hem posat solament en Crist la nostra esperança,
som els més desgraciats de tots els homes!».

Si els morts no ressusciten, si el Crist no ha ressuscitat,
hem fet, veritablement, el pitjor càlcul
en l'elecció de la nostra vida.
Estem completament equivocats!

I el que és veritat de la doctrina mateixa a la qual ens adherim,
és igualment veritat de l'interès personal que hi aportem.

La Carta als Hebreus ens ho ensenya per l'exemple dels sants,
els nostres Pares en la fe.

Tots ells van arriscar la seva felicitat present per una sort futura.
«Abraham va partir sense saber on anava».

Ell i els altres van morir,
«sense haver obtingut la realització de les promeses,
sinó veient-les i saludant-les de lluny...».

Però tenint-hi fe, les van abraçar
i confessaven que eren estrangers i forasters a la terra.

Aquesta era la fe dels Patriarques; aquesta va ser la dels apòstols...
corrien la seva aventura amb esperit de fe,
sense cap altra garantia.